

Ed.

282. Frumvarp

til laga um kvikmyndir og kvikmyndahús.

(Eftir 2. umr. í Ed.).

I.

Leyfi.

1. gr.

Kvikmyndahús má aðeins reka samkvæmt leyfi, sem dómsmálaráðherra veitir, enda sje í öllu gætt þeirra skilyrða, er greinir í leyfisbrjefinu.

Leyfi skal veitt ákveðnum manni; þó má einnig veita leyfi fjelögum, stofnunum og sveitar- eða bæjarfjelögum, en þá skal fyrir leikhúsinu vera forstöðumaður, er leyfisveitandi tekur gildan.

Leyfi til að reka kvikmyndahús eða samþykki til að vera forstöðumaður slíks húss má veita þeim mönnum einum, er færa sönnur á, að þeir hafi næga þekkingu á þeim störfum.

2. gr.

Áður en dómsmálaráðherra veitir leyfi til stofnunar nýs kvikmyndahúss, skal leitað umsagnar hlutaðeigandi sveitar- eða bæjarstjórnar.

3. gr.

Heimilt er bæjar- eða sveitarfjelögum að taka einkarekstur á kvikmyndasýningum í umdæmi sínu, þegar leyfi fellur niður, svo framarlega að ríkið sjálf tiki ekki sýningarnar að einhverju eða öllu leyti í sínar hendur.

Nú hafa þau skilyrði verið sett fyrir veittum sýningaleyfum áður en lög þessi öðluðust staðfestingu, sem tryggja bæjar- eða sveitarfjlagi rjett til að taka kvikmyndasýningar í sínar hendur, og skulu þau þá haldast óbreytt.

II.

Leyfistíminn.

4. gr.

Leyfi má ekki veita til lengri tíma en 10 ára.

Nú andast leyfishafi áður en leyfistíminn er á enda, og getnr þá ekkja hans komið í hans stað sem leyfishafi, enda sje um það leitað umsagnar sveitar- eða bæjarstjórnar. Bresti ekkju næga þekkingu, skal hún hafa forstöðumann, er leyfisveitandi tekur gildan.

Dómsmálaráðherra getur, að fenginni umsögn sveitar- eða bæjarstjórnar, þegar leyfistími er á enda, veitt leyfishafa á ný leyfi, enda hafi hann ekki í vern- legum atriðum brotið skyldur sínar á leyfistímanum.

5. gr.

Dómsmálaráðherra getur hvenær sem er tekið aftnr leyfi, ef skilyrða leyfisbrjefsins þykir eigi hafa verið gætt, eða ef leyfishafi gerir sig sekan nm eitt- hvað það, sem talið er svivirðilegt að almenningsáliti, eða þykir hafa gerst óverð- urgur til að hafa leyfið.

III.

Rekstur kvikmyndahúss.

6. gr.

Leyfi skal vera bundið við ákveðin húsakynni.

7. gr.

Leyfishafi má ekki leigja öðrum leyfið. Hann ber ábyrgð á öllum rekstri kvikmyndahússins og skuldbindingum. Leyfishafi skal, hvort sem er um einstak- ling eða fjelag að ræða, eiga heimili í þeirri sveit eða bæ eða í næstu sveit, þar sem kvikmyndahúsið er, þó ekki lengra en 5 kílómetra frá leikhúsinu.

8. gr.

Í leyfisbrjefi skal áskilið, að skólum skuli heimil notkun kvikmyndahúss- ins til sýninga í þarfir kenslunnar, á þeim tíma, sem það er ekki notað til al- mennra sýninga, gegn hæfilegn gjaldi, er dómsmálaráðherra ákveður, ef ágrein- ingnr verður.

IV.

Myndskoðun og eftirlit.

9. gr.

Kvikmyndir skulu, áður en þær eru sýndar almenningi, samþykta til sýningar af myndskoðnarmönnum, er dómsmálaráðherra skipar.

Ekki má taka gildar þær myndir, sem telja verður þess eðlis, að þær spilli smekk manna eða góðum siðum.

10. gr.

Á almannafæri eða í húsakynnum, sem almenningur gengur um, má ekki festa upp aðrar auglýsingar viðkomandi kvikmyndahúsnun en þær, sem myndskoðnarmaður hefir samþykkt og sett á merki sitt.

11. gr.

Fyrir skoðnn mynda og auglýsinga skal greiða gjald í ríkissjóð.

Gjaldið ákveður dómsmálaráðherra.

Dómsmálaráðherra getur sett nánari reglur um myndskoðnn.

12. gr.

Myndskoðun fer fram í hverjum kaupstað, kaupúni eða sveit, þar sem kvikmyndahús er rekið. Tveir myndskoðnarmenn starfa á hverjum stað, og má sýna þá mynd alstaðar í landinn, sem leyfið hefir verið á einum stað. Myndskoðnarmenn geta sett hámarksverð á sæti í kvikmyndahúsi, en úrskurði þeirra má skjóta til dómsmálaráðnneytisins. Um hámarksverð skal taka tillit til meðalverðs undir sambærilegum kringumstæðum í bæjum og borgum á Norðurlöndum.

13. gr.

Dómsmálaráðherra ákveður, hverskonar myndasýningar komi undir ákvæði laga þessara.

V.

Leyfisbrjefgjöldin.

14. gr.

Fyrir leyfi til að reka kvikmyndahús skal greiða árlegt gjald, sem renni að $\frac{2}{3}$ í ríkissjóð og að $\frac{1}{3}$ í sveitar- eða bæjarsjóð, þar sem kvikmyndahúsið er. Gjaldið skal greitt eftir á fyrir einn ársfjórðung í senn og greiðist einnig af þeim kvikmyndahúsnm, sem hafa leyfi til kvikmyndasýninga, er lög þessi öðlast gildi.

Árgjald þetta greiðist í heilum aurum fyrir hvert sæti í kvikmyndahúsinu eftir formúlunni:

$$30 \cdot a \cdot \frac{b}{200} \cdot \frac{c}{d} \cdot \frac{e}{f}$$

þar sem a merkir tölu leiksýninga á viku, b meðalverð sæta í kvikmyndahúsinu, talið í heilum aurum, c íbúatöluna í kaupstað eða sveit, þar sem kvikmyndahúsið er, talda í hundruðum, og d tölu sæta samtals í kvikmyndahúsum kaupstaðarins eða sveitarinnar, einnig í hundruðum, þannig, að hundraðsbrot myndir 50 telst ekki, en 50 eða meira felst sem heilt hundrað, e meðaltal seldra sæta að sýningu yfir árið og f sætafjöldi í hlutaðeigandi kvikmyndahúsi. Í meðalverði sæta í kvikmyndahúsi (b) eru innifalin öll gjöld, er greiða þarf til þess að fá aðgang að sýningunni, önnur en skemtanaskattur.

Skatturinn innheimtist af tollstjóra í Reykjavík, en lögreglustjóra utan Reykjavíkur, og ákveðst samkvæmt formúlunni af honum.

Dómsmálaráðherra getur veitt nýjum kvikmyndahúsum á þeim stöðum, sem kvikmyndahús eru ekki fyrir, undanþágu frá gjaldi um allt að þriggja ára bil, ef hann telur þess þörf.

Sömuleiðis má dómsmálaráðherra veita kvikmyndahúsum ívilnun um gjald eða felt það niður með öllu fyrir sýningu þeirra mynda, sem eru með íslenskum teksta eða eru sjerstaklega fræðandi, svo sem náttúrufræðimyndir o. fl.

15. gr.

Lög þessi öðlast gildi þegar í stað.